

Hans Christian Andersen

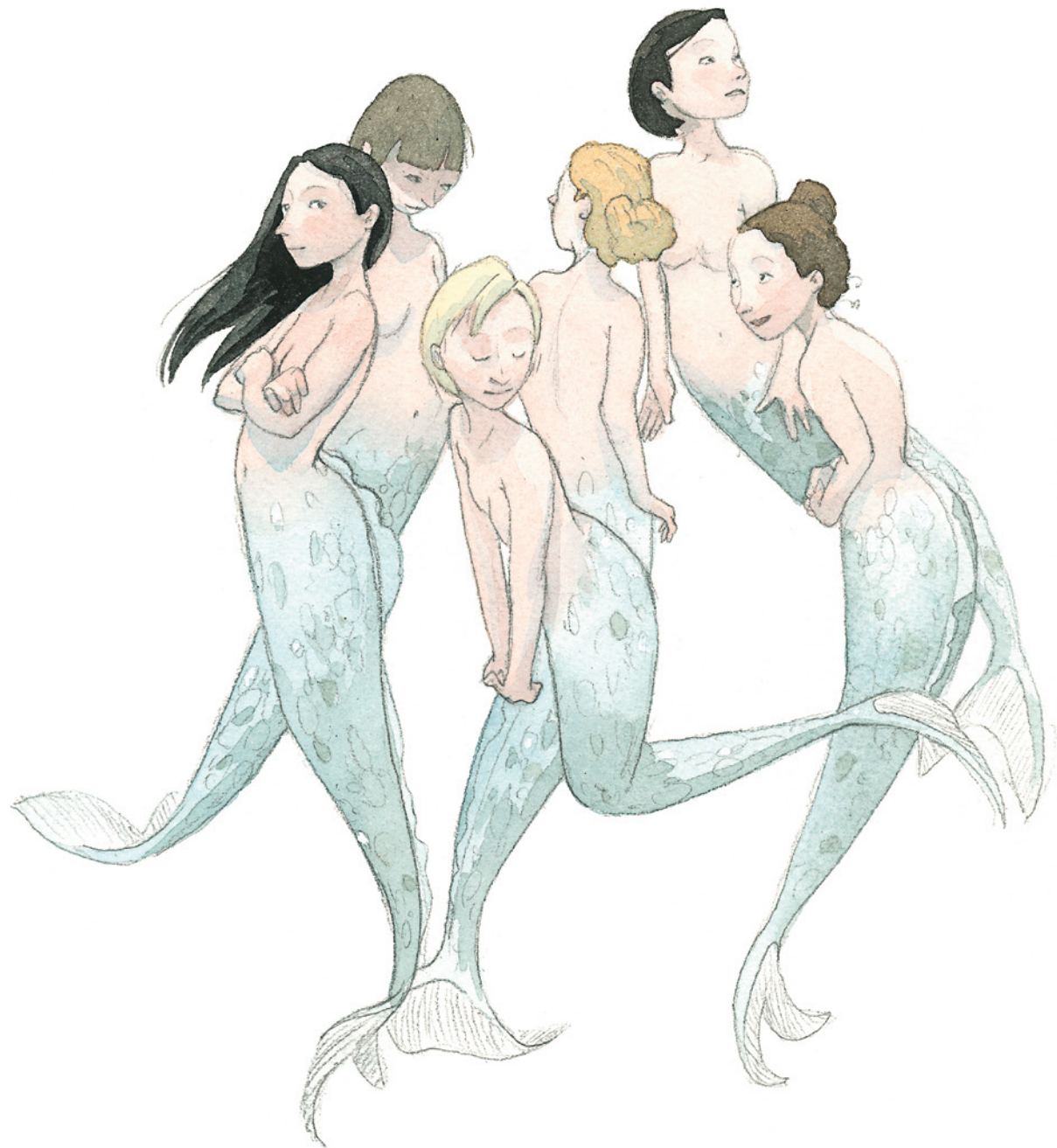
Quentin Gréban

La sireneta

A les profunditats del mar, allà on l'aigua és blava i transparent com el vidre, s'alçava el palau on vivia el rei del mar amb les seves sis filles.

Les sis princesetes eren encantadores, però la més jove era la més bonica de totes. Tenia la pell tan fina i delicada com un pètal de rosa, però, com les seves germanes, no tenia cames. El cos li acabava en una cua de peix.

Les sirenes havien d'esperar a fer els quinze anys per pujar a la superfície.

Quan tornaven a casa, tenien milers de coses per explicar: com eren els pobles de la costa i els seus sorolls, els vaixells, els boscos, els humans...

Una d'elles, amb els cabells al vent, va arribar a pujar al cim d'un iceberg!

Per fi va arribar el dia en què la sirena més jove va fer quinze anys.
Emocionada, va pujar a la superfície i va treure el cap fora de l'aigua.
A la llum de la lluna, va veure un gran vaixell de dos pals
on hi havia música i centenars de llums que brillaven.
No havia vist mai res de tan meravellós.
Va nedar fins al vaixell i va veure un jove príncep
d'ulls negres.
Aquella era la festa del seu aniversari!
Se li feia tard, però no podia apartar els ulls
del vaixell, ni tampoc del príncep.

De sobte, es va sentir el rugit d'una tempesta
i els llums del vaixell es van apagar.
El mar s'agitava, s'acostaven grans núvols
i els llamps travessaven el cel.
Feia un temps espantós!
Les ones colpejaven amb violència el vaixell,
que es va partir per la meitat.
La sireneteta va comprendre que hi havia perill.
Va veure que el príncep s'enfonsava a l'aigua.
No! No es moriria!
Sense perdre temps, es va capbussar
i el va portar a la superfície.
Sense la sireneteta, el jove s'hauria ofegat.

